

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **J. O.**, zastoupen JUDr. Martinem Hádkem, advokátem se sídlem Trnková 1864/22, Praha 4, proti žalované: **Bezpečnostní informační služba**, se sídlem Nárožní 1111/2, Praha 5, zastoupena JUDr. Ivo Fajmonem, advokátem se sídlem Ječná ul. 243/39a, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2015, č. j. 3 Ad 11/2012 – 73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4.114 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Martina Hádky, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaná Bezpečnostní informační služba domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2015, č. j. 3 Ad 11/2012 – 73, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí ředitele žalované ze dne 9. 7. 2012, č. j. 155-16/2012-BIS-1, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí kancléře žalované ze dne 5. 1. 2012, č. j. 9-3/2012-BIS-6, o propuštění žalobce ze služebního poměru dle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“). Důvod pro propuštění ze služebního poměru dle citovaného ustanovení měl žalobce naplnit tím, že si měl v období roků 2007 až 2011 přisvojit část finančních prostředků, které mu byly svěřeny na nákup pohonných hmot do služebních vozidel.

Městský soud při svém rozhodování vyšel mimo jiné z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 13. 8. 2014, jímž byl žalobce zproštěn obžaloby pro jednání, pro které byl

propuštěn ze služebního poměru. Předložení tohoto rozsudku v průběhu řízení neshledal jako rozšíření žaloby s tím, že k němu musel přihlédnout. Žalobce byl propuštěn za jednání, které trestní soud pravomocně shledal neprokázaným. Rozpor mezi těmito rozhodnutími lze odstranit pouze zrušením rozhodnutí žalované. Jinou situací by bylo například, kdyby trestní soud konstatoval „pouhou“ procesní nepoužitelnost usvědčujících důkazních prostředků nebo zánik trestnosti. Pak by se správnímu soudu nabízelo širší spektrum možností, jak se vypořádat s rozporem.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalovaná jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřela o ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatelka v kasační stížnosti a v jejím rozšíření namítla, že v žalobě byl uveden toliko jeden žalobní bod, v němž žalobce tvrdil, že oprávnění posoudit, zda došlo k jednání, které má znaky trestného činu, je oprávněn pouze orgán činný v trestním řízení. Je nelogické, aby měl služební funkcionář zcela jasno, že jednání má znaky trestného činu, když orgány činné v trestním řízení ani po devíti měsících nerozhodly o zahájení trestního stíhání, a to za stavu opakovaného prodlužování lhůty k prověření věci. Naproti tomu soudem shledaný žalobní bod není žalobním bodem ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Formulaci o pochybené důkazní situaci soud vytrhnul z kontextu žaloby. Jedná se o větu z části II. žaloby, která označuje napadená rozhodnutí a skutečnosti uvedené v odvolání. Navíc samotné slovní spojení „pochybná důkazní situace“ bez jakékoliv bližší specifikace nemá vypovídací hodnotu o tom, zda chybí nějaké důkazy a jaké, či zda důkazy sloužící pro podklad rozhodnutí jsou nepodstatné a proč. Dokonce ani vyjádření k vlastním jednání žalobce nepodává, takže nelze učinit závěr, že by napadl skutkové otázky. Jeho námitky mířily do právního posouzení věci. Vzhledem k tomu, že trestní rozsudek předložil soudu až po lhůtě pro podání žaloby, byly skutkové námitky uplatněny opožděně a soud k nim neměl přihlížet. Soud se měl zabývat pouze námitkou mířící do právního posouzení, přičemž měl vycházet z judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které je úprava v ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. autonomní, kterou nelze vázat na výsledky trestního, přestupkového či kázeňského řízení. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 58/2006-94 nevyplývá, že by byl správní soud vázán rozhodnutím soudu o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, při posuzování toho, zda byly naplněny důvody pro propuštění dle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 316/2003 Sb. Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru nepředstavuje rozhodnutí o deliktu trestněprávní povahy. Služební orgán hodnotil jednání toliko v rozsahu porušení služebních povinností bez ohledu na trestněprávní dopady jednání. Propuštění ze služebního poměru nepředstavuje ani sankci dostatečně závažnou, aby zakládala „trestní“ kvalifikaci činu. Rozhodnutí je zcela nezávislé na výsledcích trestního řízení. Propuštění ze služebního poměru nemůže představovat překážku *ne bis in idem* ve vztahu k současně vedenému trestnímu stíhání pro týž skutek. Nejde ani o kázeňský trest. Propouštěcí důvody dle písmen a), b) a d) ust. § 42 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. je třeba odlišit. Formulaci obsaženou v písmenu d) nelze vykládat tak, že služební funkcionář ve svém rozhodnutí konstatuje, že trestný čin byl spáchán. Není ani nutné, aby bylo následně rozhodnutí služebního funkcionáře potvrzeno odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu. Zprošťující rozsudek též není nutně závazný ani pro správní soud. Není jasné, proč městský soud své možnosti, kdy se může vypořádat s rozporem mezi oběma rozhodnutími, omezil pouze na případy, kdy skutková zjištění trestního soudu byla ovlivněna procesními pravidly specifickými pro trestní řízení. Buďto může správní rozhodnutí obstát vedle rozhodnutí trestního, nebo nemůže. Pouze v druhém případě se uplatní první věta ust. § 52 odst. 2 s. ř. s. Je možné, že v téže věci budou zjištění správního orgánu odlišná od těch, z nichž vycházel trestní soud. Městský soud měl proto otázku, zda jednání má znaky trestného činu, posoudit samostatně, stejně jako otázku, zda vůbec k jednání došlo. Propuštění ze služebního poměru má pouze zajistit výkon služby mravně

pokračování

bezúhonnými osobami. Lze také odkázat na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 164/97, II. ÚS 136/06 a IV. ÚS 553/02, rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 8 Tdo 116/2006 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 53/2005 - 83. Závěrem stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření uvedl, že napadený rozsudek považuje za zákonný a správný, a navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Stěžovatelka předně namítá, že městský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil z důvodu, který byl uplatněn po uplynutí zákonné lhůty. Tato námitka není důvodná.

Podle ust. § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Podle ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.

Citovaná ustanovení jsou projevem dispoziční zásady, kterou je ovládáno řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Meze soudního přezkumu zásadně stanoví žalobce ve své žalobě (k možným výjimkám viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, č. 2288/2011 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. zároveň stanoví koncentraci řízení, tedy nutnost koncentrovat důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí do určitého časového okamžiku. Pokud tedy žalobce uplatní žalobní bod až po zákonné lhůtě a nejedná se zároveň o skutečnost, ke které by měl soud přihlížet z úřední povinnosti, nemohou být takto uplatněné námitky důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Je nicméně nutno rozlišovat mezi situacemi, kdy žalobce po uplynutí lhůty dle ust. § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. uplatní zcela nový žalobní bod, a kdy toliko rozvede již řádně uplatněný žalobní bod. Pouhé rozvedení žalobního bodu nelze považovat za porušení ust. § 71 odst. 2 s. ř. s., a soud se s takto nově uplatněnými úvahami musí taktéž vypořádat – nejedná se o porušení dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.

Podle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být ze žalobních bodů patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Při posuzování toho, zda žaloba obsahuje žalobní body ve smyslu citovaného ustanovení, je třeba vycházet z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 (č. 2162/2011 Sb. NSS), z něhož se podává, že „[s]myslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tímto rozsudkem potvrdil i právní názor, vyjádřený v rozsudku tohoto soudu ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 – 42, dle kterého „[z]a žalobní bod, u něhož je třeba pokusit se o jeho doplnění a upřesnění, je nutno považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt' i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že tento má napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonné. Pouze takovýmto – ve prospěch žalobce extenzivním – výkladem pojmu žalobního bodu

lze naplnit ústavní požadavek řádného přístupu k soudní ochraně před rozhodnutím veřejné správy ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Koncentrace žalobních bodů daná lhůtou pro jejich uplatnění nemůže být totiž vykládána tak, že pro žalobce vytváří překvapivé situace a vysokou míru nejistoty o tom, co ze svých námitek proti žalobou napadenému rozhodnutí se mu podařilo procesně účinným způsobem uplatnit a co nikoli. Účelem lhůty k uplatnění žalobních bodů je totiž toliko časové fixování základního rozsahu toho, co bude předmětem soudního přezkumu správního rozhodnutí, tak, aby byla zajištěna patřičná míra právní jistoty účastníků řízení a rychlost řízení.“

Žalobce v podané žalobě uvedl, že „byl propuštěn ze služebního poměru předčasně, bez existence právního důvodu a za pochybné důkazní situace.“ Ve zbytku žaloby pak argumentuje především ve prospěch závěru, že správní orgány měly vyčkat na rozhodnutí trestního soudu o jeho jednání, které bylo také důvodem pro vydání správních rozhodnutí v této věci.

Není pochyb o tom, že uvedená citace je velice stručnou a obecnou námitkou. Nejvyšší správní soud má nicméně ve shodě s městským soudem za to, že se jedná o dostatečně srozumitelné vyjádření názoru žalobce, že důkazy pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebyly postačující. Takovéto vyjádření je nutno považovat za žalobní bod ve smyslu shora citované judikatury rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Jestliže by zůstalo tvrzení žalobce pouze v této obecné rovině, postačovalo by pochopitelně pro jeho vypořádání ze strany městského soudu učinění velmi stručné úvahy, zda považuje důkazy provedené správními orgány za postačující. Ve chvíli, kdy však byl městskému soudu předložen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 13. 8. 2014, sp. zn. 52 T 122/2013, nabylo tím uvedené obecnější žalobní tvrzení zcela konkrétních obrysů. Městskému soudu byl totiž předložen konkrétní důkaz prokazující, že důkazní situace v řízení před správními orgány skutečně nebyla postačující pro učinění závěru o naplnění důvodu pro propuštění ze služebního poměru dle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb.

Představovalo-li uvedené žalobní tvrzení žalobní bod, je nutno dát městskému soudu za pravdu taktéž v tom, že na předložení rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 nebylo možné nahlížet jako na rozšíření žaloby o nový žalobní bod. Jednalo se toliko o předložení důkazu, prokazujícího řádně uplatněný žalobní bod. Žalobce tedy nepostupoval v rozporu s ust. § 71 odst. 2 větou třetí s. ř. s. a městský soud nijak nepřekročil meze soudního přezkumu dané mu ust. § 75 odst. 2 větou první s. ř. s.

Stěžovatelka dále namítla, že městský soud nebyl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 vázán a měl si sám posoudit splnění podmínek dle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb.

Podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Předně je potřeba uvést, že stěžovatelka v souvislosti s touto námitkou uplatnila spoustu dílčích argumentů a úvah, s nimiž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. V případě propuštění příslušníka bezpečnostního sboru ze služebního poměru dle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., skutečně nejde o sankci „trestního“ charakteru. Tato sankce není formálně označena jako trest a ani materiálně nemá povahu „trestu“. Neplní totiž represivní funkci, nýbrž je výlučně opatřením, které má zaručit řádné fungování bezpečnostního sboru (k posuzování „trestního“ charakteru sankcí srov. rozsudek ze dne 8. 6. 1976 ve věcech 5100/71; 5101/71; 5102/71; 5354/72; 5370/72, *Engel a další proti Nizozemsku*, dostupný na <http://hudoc.echr.coe.int>). Neuplatní se zde tedy zásada *ne bis in idem* ve smyslu pravidla

pokračování

zakotveného v čl. 4 Protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována ve sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.) nebo čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (publikována usnesením předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb.).

Stejně tak se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s názorem stěžovatelky, že řízení o propuštění ze služebního poměru dle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., a trestní řízení týkající se téhož jednání příslušníka bezpečnostního sboru, jsou autonomní. Zákon č. 361/2003 Sb. neváže rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru na existenci pravomocného rozsudku trestního soudu o spáchání trestného činu. Naplnění zákonných podmínek posuzuje služební funkcionář zcela samostatně, včetně otázky, zda jednání příslušníka naplňuje znaky trestného činu. Skutečně přitom není nutné, aby byly jeho úvahy následně potvrzeny odsuzujícím rozsudkem trestního soudu. Stejně tak ani zprošťující rozsudek nutně nemusí znamenat automaticky závěr o nezákonnosti propuštění ze služebního poměru (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2007, č. j. 4 As 58/2006 - 94, nebo ze dne 3. 8. 2006, č. j. 6 As 53/2005 - 83).

V čem však nelze se stěžovatelkou souhlasit je posouzení dopadu rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 13. 8. 2014, sp. zn. 52 T 122/2013, na tuto konkrétní věc.

Předně je nutno poukázat na ust. § 52 odst. 2 větu první s. ř. s., podle něhož je soud vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 9. 2007, č. j. 4 As 58/2006 - 94, citované ustanovení je speciálním k ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. a představuje legitimní prolomení zásady, že soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud proto nesmí odmítnout provést důkaz rozhodnutím, ze kterého je povinen vycházet, jen z toho důvodu, že toto rozhodnutí bylo vydáno až po právní moci žalobou napadeného rozhodnutí. Konkrétně v dané věci uzavřel: *„Je-li však v trestní věci či ve věci přestupku vydáno rozhodnutí, ze kterého plyne, že nelze prokázat, že se policista dopustil jednání, pro které byl propuštěn, musí soud svým rozhodnutím odstranit rozpor mezi přezkoumávaným rozhodnutím a rozhodnutím, kterým je vázán, případně, z něhož vychází.“* S těmito závěry se Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci ztotožňuje. Správní soud musí při přezkumu rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru z důvodu dle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. přihlídnout ke zprošťujícímu rozsudku trestního soudu týkajícímu se téhož jednání příslušníka bezpečnostního sboru a odstranit rozpor mezi těmito rozhodnutími. K odstranění rozporu nutně nemusí dojít zrušením rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Konkrétní dopad se odvíjí zejména od důvodů zproštění obžaloby a od porovnání zjištěného skutkového stavu v obou řízeních (skutková zjištění totiž mohou být odlišná).

Kupříkladu dospěje-li trestní soud k závěru, že se skutek nestal, není trestným činem nebo jej nespáchala daná osoba, je výsledek přezkumu rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru prakticky předurčen. Správní soud v takovém případě musí přistoupit ke zrušení tohoto rozhodnutí. Na druhou stranu zproštění obžaloby z důvodu, že pachatel není trestně odpovědný pro nepřičetnost, nemá na rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru žádný dopad. Takový rozsudek se totiž nijak nedotýká otázky, zda se příslušník bezpečnostního sboru dopustil jednání, které naplňuje znaky trestného činu, jak požaduje ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb.

V případě zproštění obžaloby z toho důvodu, že nebylo prokázáno, že se skutek stal nebo že jej spáchala daná osoba, je nutno dále zkoumat, zda se důkazní situace před správním orgánem lišila či nikoliv. Pokud by správní orgán vycházel z týchž důkazů, musel by správní soud

nutně v rámci vázanosti rozsudkem trestního soudu konstatovat ekvivalentní nedostatky ve skutkových zjištěních správního orgánu. V případě, že by však důkazní situace byla jiná, musel by sám autonomně posoudit, zda jsou podklady postačující pro učinění závěru o tom, že se příslušník bezpečnostního sboru dopustil jednání vykazujícího znaky trestného činu. Přihlédl k tomu také k závěrům trestního soudu.

V projednávané věci byl žalobce zproštěn obžaloby z toho důvodu, že nebylo prokázáno, že by se skutek, v němž je spatřován také důvod pro propuštění žalobce ze služebního poměru, vůbec stal. Správní orgány přitom ve svých rozhodnutích vycházely výlučně z kopií listiny pořízených právě z trestního spisu. Pokud tytéž listiny shledal trestní soud ve svém zprošťujícím rozsudku nepostačujícími pro učinění závěru o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil, musel nutně také městský soud s ohledem na tento rozsudek učinit závěr, že ani v daném správním řízení nebyly opatřeny dostatečné podklady pro učinění závěru o tom, že žalobce naplnil důvod dle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb.

Tyto závěry nemůže vyvracet ani usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 6. 2003, sp. zn. IV. ÚS 553/02 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), na který stěžovatelka poukazovala. Podle něj „[p]ropuštění ze služebního poměru ve smyslu podřazení skutkových okolností § 40 odst. 1 písm. d) zákona o BIS je totiž zákonným důvodem, který nachází své uplatnění zcela vně (pro stejný skutek vedeného) trestního řízení. Není od jeho výsledku odvislý a na druhé straně nemá ve vztahu k němu ani žádnou (předurčující) právní relevanci popírající presumpci nevinny, jak se domnívá stěžovatel. Jiná situace by pochopitelně nastala, jak konstatovaly ve shodě se zákonem v dané věci rozhodující orgány veřejné moci, v případě propuštění ze služebního poměru na základě důvodů uvedených v § 40 odst. 1 písm. f) a § 40 odst. 2 písm. b) zákona o BIS.“ Tyto úvahy Ústavního soudu v obecné rovině podporují správnost závěrů o autonomním posuzování důvodů pro propuštění ze služebního poměru a pro shledání trestní odpovědnosti za spáchání trestného činu. Tuto autonomii však nelze rozšiřovat až k závěru, že trestní rozsudek není vůbec směrodatný pro správní soud přezkoumávající zákonnost rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru z důvodu dle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. Navíc je nutno poznamenat, že Ústavní soud zde rozhodoval za podstatně odlišného právního stavu. Podle ust. § 40 odst. 1 písm. d) zákona o Bezpečnostní informační službě, ve znění účinném do 28. 2. 2006, bylo totiž důvodem pro propuštění ze služebního poměru „pouhé“ porušení služební přísahy nebo služební povinností zvláště hrubým způsobem. Na rozdíl od ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. toto ustanovení nevyžadovalo, aby dané jednání zároveň naplňovalo znaky trestného činu.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce zastoupený na základě plné moci advokátem měl v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů, které mu vznikly v podobě nákladů na právní zastoupení advokátem. Tyto náklady určil Nejvyšší správní soud v zákonné výši, ačkoliv je žalobce vyčíslil nižší částkou. Náklady spočívají v odměně advokáta za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) v hodnotě 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky

pokračování

č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen: „advokátní tarif“) a v náhradě hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 714 Kč. Jelikož má žalobce právo na náhradu těchto nákladů vůči stěžovatelce, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je stěžovatelka povinna zaplatit žalobci k rukám jeho advokáta na náhradě nákladů řízení částku 4.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu